

COC-leden aan het woord

KATRIEN VERSTRAETEN

COC is er dankzij en voor haar leden. Het is jouw stem die we willen laten horen, ook in Brandpunt. Voor dit nummer sprak Brandpunt met Niké Verhoeven. Niké is 37 jaar en geeft les in de eerste graad van de B-stroom aan het Sint-Cordula-instituut in Schoten.

Niké volgde na haar middelbaar de lerarenopleiding en koos daar voor Nederlands, economie en PAV. "Ik vond het niet gemakkelijk om te kiezen wat ik zou studeren. Daarom bezocht ik verschillende universiteiten en hogescholen en toevallig kwam ik bij de lerarenopleiding terecht. Dat leek me toen een goede basis. Ik ben nog altijd heel blij dat ik voor die opleiding heb gekozen."

Toen ze klaar was met haar lerarenopleiding, volgde ze eerst nog een bijkomende opleiding PAV en in 2013 is ze dan gestart aan haar onderwijscarrière. Ze gaf onder andere les in het buitengewoon onderwijs en na een jaar zorgjuf te zijn geweest in een lagere school, kwam 1B op haar pad. "Dat doe ik ondertussen drie jaar en ik merk dat ik het heel leuk vind. De leerstof is niet per sé uitdagend, maar de zorg is wel erg zwaar, want die kinderen hebben meestal een rugzakje. Tegelijkertijd haal ik er veel voldoening uit. We zien de kinderen echt openbloeien. Het is doodjammer dat er zo veel leerlingen op een wachtlijst staan van 1B, want wij zorgen ervoor dat ze een gigantisch goede start hebben in het volgende jaar."

Al tijdens de opleiding merkte ze wat ze het leukste vond aan de job: "De fonkel in de ogen van de leerlingen als ze ineens het licht zien, dat is zó fijn. Je kan echt bijdragen aan de vorming van kinderen, ze op weg zetten en hen voorbereiden op hun deelname aan de maatschappij." Dat doet ze extra graag met de leerlingen van 1B. "Het zijn echt nog kinderen. Je kan niet alleen op cognitief vlak iets voor hen betekenen, maar ook op persoonlijk vlak. Soms zie ik hen meer op een dag dan hun ouders. Ze kunnen daar ook echt dankbaar voor zijn. Als we elkaar

in het weekend tegenkomen, dan zijn ze altijd enthousiast. Op school kom ik ook wel eens ex-leerlingen tegen. Als die dan laten weten hoe leuk ze het vonden in 1B, dan is dat hartverwarmend."

Tegelijkertijd wil ze geen al te romantisch beeld ophangen. "Het is echt veel werk en het stopt nooit. 's Avonds, in het weekend, in de vakanties ... er ligt altijd wel iets te wachten. Toetsen, taken, een hele hoop mails, berichtjes op de gsm Dat weegt soms wel eens op mijn gezin. Bovendien is het de afgelopen dertien jaar ook moeilijker werken geworden, terwijl je zou mogen verwachten dat een job na verloop van tijd gemakkelijker wordt."

"De fonkel in de ogen van de leerlingen als ze ineens het licht zien, dat is zó fijn."

Het gaat dan niet over het werken met de leerlingen in de klas, maar over alles wat er verder bij de job komt kijken. "Het is niet gemakkelijk om alle verwachtingen in te lossen. De verschillen tussen de leerlingen in 1B zijn heel groot en dat maakt het moeilijk werken, ook al zijn ze maar met 12. Daarnaast is het soms echt schrikken van wat sommige leerlingen van die leeftijd durven zeggen en doen. Ook met de ouders is het niet altijd gemakkelijk samenwerken."

Daarnaast worstelt ze met de manier waarop haar beroep in het nieuws komt. "We hebben te veel vakantie, we verdienen te veel, ons niveau ligt te laag, ons pensioen te hoog, we presteren te weinig uren op school ... dat moeten we allemaal lezen en horen van mensen die niet weten waarover ze praten. Ik ben daar echt niet goed van. En langs de andere kant verwachten ze dat we alles kennen en kunnen."

Desondanks is ze vastberaden om in het onderwijs te blijven. "Het blijft mooi om te zien hoe kinderen dankzij jouw werk tegen het einde van het schooljaar een veel positiever beeld hebben van zichzelf."

Waarom lid van COC?

In het begin van mijn carrière was ik twee maanden werkloos. Daar kon de vakbond mij bij helpen.

Mijn man was al lid van COC en ik had ook een goed contact met de vakbondsafgevaardigde van COC op mijn eerste school. COC was dus een evidente keuze!